

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

TAJNÝ KRUH

COO
BOO

Pokoušení

COO
BOO

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

TAJNÝ KRUH

Pokoušení

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and L. J. Smith

Published by arrangement with Rights People, London

Translation © Ivana Svobodová, 2013

ISBN 978-80-7447-410-1

1. kapitola

Byla chladná temně fialová noc. Svíce planuly a jejich oranžové a žluté plameny se mihotaly po stěnách jeskyně. Lovci už ovšem nemumlali své tlumené zařkání. Umlkli navěky a jejich ztuhlá těla ležela rozestá po zemi s tvářemi zkamenělými v nekonečném bezhlasém výkřiku.

Cassie se podívala na své špinavé roztřesené ruce. Co to udělala?

Ohlédla se na Adama. Jeho tvář byla bledá, jako by mu bylo zle. Stál na nejistých nohou a zdálo se, že se každým okamžikem zhroutí.

Diana vypadala omámená. Podle všeho nedokázala pochopit, co se právě odehrálo.

Vzduch byl prosycen pachem smrti, a když se Cassie nadechla, ucítila v puse opojnou, kovovou chuť viny.

Vtom na ni Max zařval: „Zrovna jste mi zabili otce. Je mrtvý! Chápeš to?“

Cassie pomalu obklopili její přátelé, kteří už ale nebyli sami sebou – jejich obličej se změnil. Působily znetvořeně a cize. Adam se pohrdavě zašklebil, přivřel zčernalé oči a promluvil hlasem, který se jeho vlastnímu nijak nepodobal: „Přines nám tu knihu, drahá. Nebo zemřeš.“

Diana sevřela pěsti, šklubla sebou a dodala: „Nebo ještě lépe. Vydej nám knihu a pak zemři.“

Všude kolem nás umírají lidé, zoufala si Cassie a strach jí pulzoval v žilách. *Kdy to skončí?*

Pokusila se dát na ústup, ale zády narazila na stěnu jeskyně. Neměla kam utéct.

Melanie natáhla ruku a popadla Cassie za hrdlo. Zatnula jí dlouhé prsty do krku a začala ji škrtit.

Laurel zatleskala a rozpustile zatrylkovala pronikavým morbidním hlasem: „Umři, umři, umři!“

Nejsem připravená umřít! snažila se vykřiknout Cassie.

Její hlas se ale kamsi ztratil. Nemohla dýchat a zanedlouho jí mihotavé stěny jeskyně zčernaly před očima...

Cassie se probudila a zoufale zalapala po dechu.

Rozhlédla se po setmělé ložnici, zmatená, kde to je. V duchu si prošla uplynulých čtyřiaadvacet hodin, aby si ujasnila, co z toho byl sen a co skutečnost. Když si začala uvědomovat, jaká je pravda, jako by se jí v břiše stočilo něco slizkého.

Její noční můra byla skutečnost.

Ten večer v jeskyni potom, co uvrhli kletbu, která zničila lovce čarodějnic, se jí kluk, kterého milovala, a všichni její nejbližší přátelé před očima změnili v monstra. To poznání jí bodlo v hrudi jako hladká čepel a uvízlo tam. Nedokázala se té bolesti zbavit.

Budík na nočním stolku ukazoval, že je skoro ráno, ale obloha za oknem pokoje byla zatažená a popelavě šedá. Vypadalo to na bouřku. Cassie se natáhla pro korálkovou šňůru od lampy, zatáhla za ni a rozsvítila. Všude po podlaze ležely papíry popsané jejím písmem – překlady, poznámky, náčrtky – všechny z minulé noci, kdy studovala Knihu stínů Černého Johna. Usnula, když se snažila zjistit, jak zachránit své kamarády posedlé zlými duchy.

Teď v tlumeném zlatavém světle lampy znovu zkoumala, co napsala na jednotlivé listy. Přeložila stohy temných kouzel a za-

klínání, ale štěstí jí zatím nepřálo. Nenašla nic, co by souviselo s démonickým posednutím.

Cassie zvedla otcovu Knihu stínů ze země, položila si ji na klín a upřela oči na její vazbu poznamenanou staletími. Svazek vypadal jako každá stará kniha, ale Cassie si moc dobře uvědomovala, jaká moc je v jeho stránkách skrytá, i když jí už při otevření nepálil prsty jako na začátku, protože teď již byl Cassiinou součástí a Cassie zase jeho – v dobrém i zlém.

Cassie sebou trhla, když se ozvalo zadunění hromu. Mraky zakryly oblohu a spustil se prudký déšť, který bubnoval do okenních skel.

Cassie se zastyděla, že je tak lekavá. Připomenula si, že svým kouzlem uvěznila přátele v jeskyni, takže je prozatím v bezpečí. Jak ale přejížděla prsty po léty poškozených stránkách knihy, uvědomila si, že *bezpečí* je to poslední slovo, kterým by celou situaci popsala, a pocit bezpečí vystřídal odhodlání demony stůj co stůj porazit.

Když se Cassie to ráno podruhé probudila, byl její pokoj zalitý slunečními paprsky. Vylezla z postele, vděčná, že bouře pominula, a vydala se k oknu podívat na oceán. Líbilo se jí, jak je jeho třpytící se hladina neustále v pohybu. To ji vždycky dokázalo uklidnit – jenže dnes pláž dole vypadala opuštěná a bez života. Na míle daleko nebylo živáčka.

Cassie se spěšně oblékla a sešla dolů, kde potkala mámu, která připravila horu palačinek, s níž by nakrmila celou armádu.

„To ne,“ povzdechla si Cassie nahlas.

Mamka zvedla hlavu od syčícího másla v pánvi a zeptala se: „Co se děje?“

„Děje se toho spousta,“ odpověděla Cassie. „Ale zatím máme jen malý problém – tohle nikdo nesní.“

Vzala si z vršku hromady palačinku, stočila ji a zakousla se do ní jako do pendrekového hada. Posadila se ke kuchyňskému stolu a přitom se snažila přijít na nejlepší způsob, jak mámě vysvětlit, co se v noci stalo. Žádný takový ovšem neexistoval. Nezbyvalo než jít s pravdou ven: Spolek se vydal do jeskyní, uvrhl na lovce kletbu a Scarlett je zradila.

„Lovci zemřeli,“ uzavřela své vyprávění Cassie, která tomu sama sotva mohla uvěřit. „Ta kletba je všechny zabila, i Maxova otce.“

Mámin už od přírody bledý obličej ještě víc zbělel. Prudce si poposedla na židli, nevšímala si palačinky, která se právě smažila a kouřila na pánvi, a pokynula Cassie, ať pokračuje.

„Takže teď je Kruh posedlý. Abychom mohli kletbu použít, museli jsme přivolat předky Černého Johna. Jenomže ti se všech ostatních zmocnili a nehodlají je pustit. Prostudovávala jsem otcovu knihu a snažila se přijít na způsob, jak je zachránit, ale nenašla jsem nic, co by mi mohlo aspoň trochu pomoci.“

„Říkala jsem ti, ať tu Knihu necháš na pokoji,“ řekla máma stroze, jako by Cassie plísnila, pak vypnula sporák a nechala těsto těstem. Popadla utěrku a utřela si ruce. Pak chvíli mlčela a nešťastně kroutila utěrkou v rukách.

Cassie věděla, že měla poslechnout, když ji máma varovala, aby se otcovy knihy nedotýkala. Třeba si teď máma myslí, že dostala, co si zasloužila.

Když ale Cassie konečně zvedla hlavu, uviděla na mamčině tváři jen strach.

„Je to ode mě bezohledné, že teď dokážu myslet jenom na to, jak jsem šťastná, že jsi v pořádku?“ zeptala se máma a dlouhé vlasy jí přitom lemovaly tvář jako černý závoj.

„Taky způsob, jak se na to dívat,“ usoudila Cassie, ale pohled, který na mamku upřela, prozrazoval její skutečné obavy.

„Posednutí je nebezpečná věc, Cassie. Pokud existuje způsob, jak tvé přátele zachránit, nebude lehké ho objevit a sama to určitě nezvládneš.“

Cassie se cítila, jako by jí něčí pěst sevřela srdce.

Na mámině tváři se mihl zvláštní výraz – náznak neklidu, možná bolesti.

„Znám někoho, kdo by ti mohl pomoci,“ pokračovala. „Žije na pevnině, v Concordu, ale před mnoha roky bydlel v New Salem.“

Cassie vyčkávala, až jí mamka poví víc. Ta ale váhala.

„Kdo je to?“ pobídla ji Cassie, která věděla, že máma přerušila kontakty s každým, kdo měl co dočinění s jejím mládím v New Salem.

„Když jsem o něm slyšela naposledy, byl knihovníkem v jakémsi institutu pro výzkum paranormálních jevů.“ Mamka se pustila do úklidu, což dělávala vždycky, když byla nesvá. „Mohl by o něčem vědět.“

„Proč jsi mi o něm nikdy neřekla?“ zeptala se Cassie.

Máma se odvrátila. „Nerozešli jsme se právě v dobrém.“

„A ty myslíš, že by mi mohl pomoci?“

„Pokud existuje schopný exorcista, který dokáže vyhánět zlé duchy, tak je to on.“

Exorcista, zopakovala v duchu Cassie. Stačilo na to slovo jen pomyslet a přešel jí mráz po zádech. Představila si hlavy, co se otáčejí jako káča, a střikají z nich zvratky. Opravdu tohle čekalo lidi, kteří jí byli ze všech nejbližší?

„Je to vědec, akademik,“ vysvětlila jí máma. „Žádný kněz nebo něco podobného. Jmenuje se Timothy Dent.“ Potom se vrátila ke sbírání rozbitých skořápek z linky, a když je vyhodila do koše, dodala: „Měly bychom se za ním okamžitě vypravit. Čím déle posednutí potrvá, tím hůř na tom tvoji kamarádi budou.“

Cassie se napila z mámina hrnku kafe a zjistila, že už dávno vychladlo.

„Dej si ještě pár palačinek,“ pobídla ji máma. Položila před ni na stůl plný talíř a láhev javorového sirupu a podala jí vidličku a nůž. „Jak bys mohla pomáhat druhým, když se nejdřív nepostaráš sama o sebe.“

Cassie přikývla, ale ona sama byla ten poslední člověk, na kterého teď myslela.

2. kapitola

Máma počkala v autě, zatímco Cassie vběhla do kavárny pro dvě cappuccina a nějaké sušenky, které by si vzaly s sebou na cestu. Otevřela dveře kavárny s rozechvěním, které nedokázala přesně pojmenovat – třásla se napůl vyčerpáním, napůl strachem. Proč byla máma tak skoupá na informace o muži, za kterým se vypravili? Cassie měla tak sevřený žaludek, že na sušenky neměla ani pomyslení.

Jakmile vešla do kavárny, zhluboka se nadechla vzduchu prosyceného vůní kávy a snažila se v duchu přeladit na optimističtější notu. Kavárna byla jako obvykle plná, a Cassie tak měla chvílku na to, aby se sebrala. Prohlížela si frontu zákazníků čekajících před pultem: asi dvacetiletá dívka se s kýmsi vybavovala po telefonu a vysoká starší žena váhala mezi jablečným a jahodovo-rebarborovým koláčem. Vtom Cassie zahlédla široká ramena v černém tričku, která okamžitě poznala – Max. V tu ránu zapomněla dýchat.

Po všem, co se stalo, nemohla uvěřit, že uběhlo jen několik hodin od toho, co viděla Maxe v jeskyni, kde bezmocně přihlížel, jak jeho druhové lovci padají jeden po druhém zabití kletbou Kruhu. Cassie věděla, že nikdy nezapomene na to, jak Max, když mu otec naposledy vydechl v náručí, přelétl pohledem po všech členech spolku a nenávislně upřel oči na Dianu. Jak na ni vyštěkl, ať za ním nechodí, a pak vyběhl ven z jeskyně a zmizel do noci.

Zdálo se, že Max vycítil její pohled. Otočil se a v tu ránu ztuhl a tvář mu zrudla. Rychle vyklouzl z fronty a zamířil k východu.

„Maxi, počkej,“ zavolala na něj Cassie a rozběhla se za ním, aniž tušila, co mu vlastně řekne, až ho dožene.

Max se prodíral mezi zákazníky, kteří mu stáli v cestě, ke dveřím. Snažil se co nejrychleji dostat pryč. Ve spěchu vrazil do kočárku pro dvojčata a Cassie tohle zdržení využila k tomu, aby ho chytila za rameno.

„Počkej, prosím,“ naléhala a v duchu doufala, že Max pochopí, jak je jí to hrozně líto.

Max ale její ruku prudce setřásl, čímž upoutal pozornost ostatních zákazníků. „Ty jsi ta poslední, s kým bych chtěl mluvit,“ ucedil.

„Já vím.“ Cassie o krok ustoupila a ztlumila hlas. Připadalo jí, že celá kavárna ztichla. „Nikdo z nás netušil, co se stane. Víš, že se tím nic nemění, ale...“

Max se na ni nevráživě zamračil a pak se odvrátil. Skrz zatnuté zuby ucedil: „Otcovo tělo ještě ani nevychladlo. Nemůžeš mít trochu úcty?“ Při těch slovech se mu oči zalily slzami.

Cassie neunikl výraz šíravé bolesti v Maxově tváři, kterou cítila stejně pronikavě, jako by byla její vlastní. Stejně musela vypadat i ona po Suzanině smrti. Myslela si, že dokáže udržet na obličejí nehybnou masku, ale výraz v jejím obličejí přesto prozrazoval její skutečné pocity.

Nic, co mohla říct, by nedokázalo zmírnit Maxův zármutek. Nic z toho, co se stalo, se nedalo nepravdit.

„Důvěřoval jsem Dianě,“ zamumlal Max. „Tobě jsem taky věřil. A teď je táta mrtvý. Tak to laskavě ještě nezhoršuj.“

Vytrhl se jejímu sevření a Cassie si uvědomovala, že má pravdu. Nebylo fér snažit se mu vysvětlit, co Kruh udělal, a za-

tahovat ho do toho neštěstí ještě víc. Měl příležitost se od všeho jednou provždy oprostít a vymazat tuhle smutnou kapitolu ze svého života.

Cassie kývla na Maxe. Tím skoro nepostřehnutelným gestem mu dala najevo, že souhlasí se vším, co řekl, a Max spěšně opustil kavárnu. Přitom si rázně rozrážel cestu, pokud mu v ní někdo nebo něco stálo. Když však sáhl na kliku, znovu se otočil a upřel pohled do Cassiiných očí.

Chystal se změnit názor? Uvažoval o tom, že ji vyslechne? Cassie čekala, jestli jí něco – cokoli – řekne.

Max zaváhal jen na okamžik, potom se odvrátil a vyšel ze dveří.

Cassie se za ním dívala. V minulosti se občas cítila hrozně sama, ale to, co prožívala teď, se nedalo ani popsat slovy.

„Jste v pořádku, slečno?“ zeptal se muž obsluhující za pultem a tvářil se chápavě. Nejspíš si myslel, že ji trápí horkokrevný přítel.

„To nic. Děkuju,“ ujistila ho Cassie, i když to nebyla ani zdaleka pravda. Rychle vyřídila svou objednávku, aby unikla soucitným pohledům ostatních zákazníků, a jenom si přála co nejrychleji z kavárny zmizet.

Cílem jejich cesty byl Concord v Massachusetts, město, které proslavili jedni z Cassiiných oblíbených spisovatelů – Louisa May Alcottová, Nathaniel Hawthorne a Henry David Thoreau.

„Je tu moc krásně,“ řekla Cassie. „Škoda, že to tady nemůžeme pořádně prozkoumat.“

Pozorovala kvetoucí duby, jilmy s jejich mohutnými korunami a javory červené a černé. Žádný div, že tu tolik spisovatelů nacházelo inspiraci.

„Zanedlouho tam budeme. Snad se brzo dočkáme nějakých dobrých zpráv,“ odpověděla máma, která při řízení přejížděla palcem sem tam po kůži na volantu, což byl jasný důkaz její nervozity. Moc toho cestou nenamluvila.

Cassie se snažila soustředit na koloniální architekturu a idylické venkovské cesty, ale napětí, které prožívala, ji deptalo.

„Proč potřebujeme právě toho knihovníka? Můžeš mi o něm něco říct?“ zeptala se.

Mamka si sundala sluneční brýle, posunula si je na hlavu a upřela pohled přímo před sebe. „Brzo si na něj budeš moct udělat názor sama,“ odpověděla.

„Jak ses s ním seznámila?“

„Znal se s tvou babičkou. Už je to starší člověk a je trochu excentrický.“

Cassie si všimla, že máma stiskla volant ještě pevněji.

„Proč mi nechceš nic říct?“ zeptala se na rovinu.

Máma se nuceně usmála a upírala pohled na křivolakou silnici s popraskaným asfaltem, která se táhla před nimi.

„Timothy Dent měl před šestnácti lety roztržku s Černým Johnem,“ vysvětlila.

Cassie bylo jasné, že v tom vězelo něco víc a vyčkávala, co dalšího jí máma poví. Po chvíli se dočkala: „Následkem toho byl zbaven své moci a vypovězen z New Salemu.“

„Takže byli nepřátelé,“ řekla Cassie. „Otec a on. Kvůli čemu se rozhádali?“

„Nakonec kvůli všemu,“ odpověděla máma. „Timothy byl tenkrát nesmírně mocný. Nebyl ale čarodějem z Crowhavenu a nepatřil k žádnému Kruhu. Proto mu tvůj otec udělal to, co udělal.“

„Ale přátelil se s babičkou Howardovou,“ namítla Cassie.

„Cassie, musíš pochopit, že tehdy byla šílená doba. Lidé se

všemožně spolčovali. Z přátel se stávali nepřátelé, někdejší protivníci se stávali spojenci. Každý s někým bojoval.“

„Šlo o černou magii?“ zeptala se Cassie. „Kvůli tomu se proti sobě postavili?“

Mamka ale na její otázku neodpověděla. Možná proto, že odpověď byla tak očividná.

„Řekněme jenom, že Timothy možná nebude z naší návštěvy skákat nadšením,“ poznamenala, nasadila si znovu sluneční brýle a dál pokračovaly v jízdě mlčky.

3. kapitola

Knihovna se nacházela u neoznačené cesty táhnoucí se rozlehlou kamenitou pustinou. Poschoďová budova se šedou fasádou, která se na mnoha místech drolila, byla lehce nahnutá vpřed, jako by se klaněla. Cassie tak tak dokázala přecíst slova vyrytá na štítě zavěšeném nade dveřmi: OKULTNÍ KNIHOVNA TIMOTHYHO DENTA.

Cassie vystoupila z auta jako první a mamka ji následovala. Společně zůstaly chvíli stát bok po boku před knihovnou a prohlížely si budovu. Pak vykročily vpřed. Podle vnějšího vzhledu knihovny by si Cassie myslela, že celou cestu urazily úplně zbytečně. To místo působilo prázdně a opuštěně. Mamka ji ale ujistila, že Timothy bude uvnitř, nejspíš docela sám, ale bude tam.

Otevřely těžké dřevěné dveře a vstoupily dovnitř.

Chvilku trvalo, než si Cassiiny oči zvykly na přechod z jasného slunečního světla do matně osvětlené haly lemované vysokými dřevěnými policemi s knihami. Šedá kamenná dlažba připomínající šachovnici vedla k vysokému hnědému pultu, za kterým stál drobný muž. Byl skloněný nad obrovským rukopisem a nezvedal oči.

Mamka vedla Cassie k přepážce a zašeptala: „To je on.“

Když přišly blíž, mohly si mužovu tvář podrobněji prohlédnout a Cassie si všimla vrásek a velkého znaménka na tváři. Černou košili s krátkým rukávem měl knihovník umazanou

od prachu a nehty měl zažloutlé. Aniž odtrhl oči od mohutného svazku, promluvil chraplavým hlasem: „Alexandro.“

Cassiina máma zůstala mlčky stát, dokud muž konečně nezvedl hlavu. Jeho oči měly stejnou barvu jako dlaždice na podlaze.

„Po všech těch letech se zde objevíš jen tak bez varování,“ pronesl. „Mohu si jen představit, jaké hrůzy tě přivedly až sem. Škoda, že mi jsou lhostejné.“

Chrapot jeho hlasu se nesl halou a odrazil se ozvěnou mezi chatrnými sloupy lemujícími obvod místnosti jako vojáci. Cassie se přistihla, jak zadržuje dech.

Její máma navzdory Timothyho odmítavému tónu vykročila kupředu a Cassie měla sto chutí ji zatáhnout zpátky.

„Máš pravdu. Dostaly jsme se do potíží,“ odpověděla sotva slyšitelně mamka. „Jen mě prosím vyslechni.“

„Je dost vyčerpávající, když má člověk ve všem pravdu,“ pronesl Timothy, zavřel knihu a upřel na Cassiinu mámu zaujatý pohled.

„Tohle je má dcera Cassie,“ představila Cassie máma.

Timothy přimhouřil oči a otočil se, aby si Cassie lépe prohlédl. Byl to stejný pocit jako stát na pódiu v oslňujícím světle reflektoru.

„Chceš říct dcera Černého Johna,“ odpověděl. „Ubohé dítě.“ Ale v jeho slovech neznělo soucit, jen lítost. Vyjadřoval jí soustrast.

Knihovník se za pultem ztěžka pohnul a až v tu chvíli Cassie poznala, jak je jeho tělo slabé.

„Ty,“ ukázal špinavým nehtem na Cassiinu mámu, „zůstaň, kde jsi. Po tom, co jsi udělala, ti už nevěřím.“

Obrátil pohled zpátky na Cassie, přitom však dál hovořil k její matce: „Tato oběť tvé poštilosti a temnoty toho zlého muže může jít se mnou.“

Zamířil ke skleněným dveřím, za kterými, jak se Cassie dovítala, se nacházela jeho pracovna, a ani se neobtěžoval ohlédnout, jestli ho Cassie následuje.

Ta se ani nehнула, dokud ji mamka rázně nepostrčila a nevybídlá ji: „Běž. Nenech se jím zastrašit a pozorně poslouchej, co ti říká.“

Cassie ji poslechla a následovala knihovníka do pracovny. Timothy za nimi zavřel dveře a ukázal jí, ať se posadí na oranžovou vinylovou židli naproti jeho stolu. Cassie ho váhavě poslechla.

Pracovna se podobala zbytku knihovny. Byla zaprášená, zatuhlá a naháněla trochu strach. Zeď za psacím stolem byla pokrytá řadou tmavých skříní zajištěných masivními měděnými visacími zámky. Timothy jeden z nich odemkl a vytáhl z police velký tlustý svazek se stránkami pokrytými fólií.

„Věděla jsi odjakživa, co jsi?“ zeptal se a přitom před ní na stůl položil knihu ve vazbě z vyčíněné kůže.

Co, ne kdo jsi.

„Ne,“ odpověděla Cassie s pohledem upřeným na knihu. Na vazbě byla písmena B-L-A-K.

„Úzce jsem spolupracoval s tvou babičkou,“ vysvětlil jí Timothy, „abychom tvou matku zachránili před tím strašným mužem. Ale jejich pouto bylo příliš silné. Byla ztracený případ.“

„Nevím, jestli jste o tom slyšel,“ řekla Cassie, „ale babička letos umřela.“

Timothyho tvář se pokryla nešťastnými vráskami. Posadil se, zadíval se na své ruce a zašeptal: „Ach tak. Ne, to jsem nevěděl.“

Cassie sledovala jeho reakci. Doslova jí zjhl před očima.

„Byla to úžasná žena,“ podotkl. „Ale to jistě víš.“

Cassie přikývla.

„Spojili jsme spolu síly proti tvému otci,“ pokračoval Timothy. „Věděli jsme, že ten odporný muž poplete tvé matce hlavu. Jenže ona jím byla okouzlena stejně jako všichni ostatní. Nikdy nezapomenu na to, jak mi tvá babička plakala na rameni ten den, kdy Černý John tvou matku zradil.“

Timothy se dotkl kostnatým prstem ramene, jako by slzy její babičky byly dosud mokré na jeho košili. „Byla zničená, když tvá matka opustila New Salem. Neminul den, kdy by na tebe nemyslela, Cassie. Na vnučku, kterou nikdy neviděla.“

Cassie cítila, jak se jí svírá hrdlo. Byl jí s babičkou dopřán jen krátký čas a opravdu litovala, že ji nestihla poznat tak dobře jako on.

„Ale předpokládám, že jste se u mě dnes zastavily z daleko naléhavějšího důvodu,“ pokračoval Timothy, „než jsou vzpomínky na minulost.“

„Ano,“ odpověděla Cassie a její vlastní hlas jí zněl pokorně. „Můj Kruh provedl temné kouzlo z otcovy Knihy stínů. Kletbu proti lovcům čarodějnic, po které je posedli...“ Odmlčela se.

„Zlí duchové?“ doplnil ji Timothy.

Cassie upřela oči na skvrnu na podlaze od nějaké tekutiny, kávy nebo koly, kterou se nikdy nepodařilo docela vyčistit.

„Tvoji předkové,“ dodal Timothy.

Cassie z nějakého důvodu spadl kámen ze srdce. Tento muž mohl být tak trochu podivín, ale zdálo se, že ji chápe.

„Jak jste na to přišel?“ zajímala se.

Timothy ukázal na knihu vázanou v kůži, kterou položil na stůl. „Desítky let jsem studoval rodokmen Blaků, což je stře-doanglická verze jména *Black* psaná bez c. Veškerou černou magii lze vysledovat k počátkům tohoto rodu.“

Veškerou černou magii, zopakovala Cassie v duchu. Stejně dobře by se dalo říct, že za *všechno zlo na světě* mohou její

předkové. Začínala chápat, proč ji máma za Timothyem přivedla až teď. Měl pro ni jen samé špatné zprávy.

„Předpokládám, že ses ve škole učila o černé smrti – dýmějovém moru,“ řekl Timothy.

„Ano,“ odpověděla Cassie. Jenže co přesně si zapamatovala? Něco o krysách a o tom, že nemoc postihla a usmrtila tisíce lidí. Nic moc víc jí v hlavě nezůstalo.

„Dozvěděla ses jen polovinu pravdy,“ sdělil jí Timothy. „Lidé ve středověku měli pro stejnou katastrofu řadu různých jmen – velký mor nebo morová rána. Až daleko později začali tyto epidemie označovat slovem *černý*.“

Timothy se odmlčel, aby Cassie měla čas to zpracovat. „Současní historikové se shodují na tom, že spojení *černá smrt* odkazuje na *černou* ve smyslu pochmurnosti a vyjadřuje hrůzu morových ran i to, jak nemoc zbarvila kůži dočerna snětí. Ve skutečnosti si však v patnáctém století lidé začali uvědomovat, co je skutečným kořenem toho zla.“

„A co?“ vydechla Cassie.

„Čarodějnický rod Blaků, který ve světě vyvolával chaos,“ vysvětlil jí Timothy. „Nenáviděli cizince za to, že je pronásledují, a bez jakýchkoli výčitek se mstili.“

Cassie se sevřel žaludek. „To byli moji předkové?“

Timothy zasmušile přikývl. „Vědci se domnívali, že mor šíří krysy a jejich blechy, což byla pravda. Ovšem tyto krysy očarovali tvoji předkové. Trvalo to roky. Počet obětí se zvyšoval a s ním narůstala i hysterie. Čím dál víc lidí bylo přesvědčeno, že nemoc má nadpřirozený původ a její příčinou jsou úklady čarodějnic.“

I když Cassie seděla, cítila, jak na ni jde slabost.

„Byl to strašný čas pro čarodějnice a čaroděje, kteří nepocházeli z krve Blaků,“ pokračoval Timothy. „Byli pronásledo-

váni a masakrováni, ale skuteční viníci, Blakové, byli lstivější a mocnější než tisíce nevinných, kteří byli štváni lovci.“

„Kdo to všechno začal?“ zeptala se Cassie. „O co Blakům šlo?“

Timothy se zazubil. „To je záhada, kterou se snažím rozluštit už přes třicet let.“

„A našel jste odpověď?“ pobízela ho Cassie.

„Zdá se, že kdysi v dávných dobách jistý muž začal sepisovat Knihu stínů vaší rodiny, a tento muž byl odhodlaný získat nesmrtelnost. Proto uzavřel smlouvu s ďáblem. Prodal svou duši za věčný život, ale nedopadlo to podle jeho představ. Když zemřel, padla na jeho rod kletba. Stejně jako na jeho knihu.“

„Kletba,“ zopakovala Cassie.

Timothy jí dopřál chvilku na to, aby tyto nové informace vstřebala. „Pocházíš z rodu prokletého černou magií, který šírají všechny neovladatelné touhy s ní spojené.“

„Jsem připoutaná k otcově knize,“ svěřila se mu Cassie. „Duchové mě na rozdíl od mých kamarádů neovládli, protože mám v žilách jeho krev. Takže opravdu musím být jednou z Blaků. Tohle se mi snažíte říct? Že je mi souzeno, abych byla taky zlá?“

Timothy zavrtěl hlavou. „Jsi nevinné dítě. Nemůžeš za své dědictví. Můžeš jen rozhodnout, jak s ním naložíš – i když toto rozhodování pro tebe nemusí být jednoduché.“

Potom obrátil pozornost zpět ke svazku na stole. „Kniha stínů, s níž jsi spojena, byla sestavena v průběhu několika století a předávala se v rodině Blaků po generace – od jejich zakladatelů, o kterých jsem ti pověděl, až do doby čarodějnických procesů v Salemu, kterým padla za oběť také mladší sestra Černého Johna. Kniha se nakonec dostala do rukou Černého Johna, který se objevil v New Salemu jako John Blake. Domnívám se, že právě takto kniha doputovala k tvé matce.“

Cassie užasle strnula v půli jeho výkladu. Černý John měl sestru? Nebylo to tak nepravděpodobné. Cassie ovšem taková možnost ani ve snu nenapadla. Znamenalo to, že Cassie měla kromě Scarlett ještě další příbuzné?

„Jaká byla ta sestra Černého Johna?“ zeptala se Cassie.

Timothy zalistoval v kůži vázaným albem. Když našel stránku, kterou hledal, obrátil knihu, aby si ji Cassie mohla zblízka prohlédnout. Byla to podobizna, kresba dívky zhruba v jejím věku.

„Toto byla Alice Blacková,“ sdělil jí Timothy. „Oběsili ji v roce 1693.“

Cassie se upřeně zadívala na portrét, který byl tak detailní, že vypadal jako černobílá fotografie. Alice měla vlasy pečlivě stažené do drdolu nebo copu. Její tvář byla úzká a drobná. Skoro se ztrácela ve vznešeném vysokém límci. Nejpůsobivější však byl dívčin výraz. Nešpulila pusou, ale její rty přesto maličko vyčnívaly, takže měla od přírody vzdorovitý výraz. A její pohled... I když to byla jen podobizna, Cassie měla pocit, že cítí, jak se na ni upírají hluboké temné oči plné touhy a smutku. Ne, to není smutek, došlo Cassie, ale zloba. Zloba namířená na ostatní – o tom nebylo pochyb – ale také nemilosrdně na Alice samotnou.

Timothy pokračoval ve vyprávění, ještě než se Cassie stihla naplno srovnat s tragickým osudem své mladé tety: „Duchové, kteří posedli Kruh, jsou duše tvých předků, které se dokázaly vrátit, když jste se stali nástrojem otcovy kletby. Ovšem jen ty nejsilnější z nich dokázaly vstoupit do naší dimenze.“

„Ale Alice byla tak mladá a krásná,“ pronesla Cassie jako by pro sebe.

Timothy zaklapl knihu, aby získal Cassiinu plnou pozornost. „Ta dívka byla jednou z nehanebnějších čarodějnic. Nenech se

zmást jejím zevnějškem. Někteří lidé tvrdili, že byla ještě horší než sám Černý John.“

Cassie by nejradši knihu zase otevřela a podívala se na obrázek znovu, ale uvědomovala si, že se musí soustředit na to, kvůli čemu Timothyho v první řadě vyhledala.

„Co můžu udělat proto, abych kamarády před těmi duchy zachránila?“ zeptala se. „Existuje nějaký způsob?“

„V Knize stínů tvého otce by mělo být kouzlo na vymítání,“ odpověděl Timothy. „Od jednoho z tvých předků z 16. století.“

Timothy opět otevřel album a nalistoval další stránku pokrytou fólií. „To je on.“ Ukázal na kresbu, která byla vybledlejší a méně propracovaná než podobizna dívky. Linie portrétu se časem vytratily, takže se obličej muže na obrázku skoro nedal rozeznat.

„Absolom Blak,“ řekl Timothy. „Za svého života byl knězem, ale měl na svědomí korupci v církvi. Kolovaly o něm zvěsti, že přepsal zapovězený text vymítacího rituálu do své vlastní knihy, Knihy stínů, která posléze přešla do vlastnictví tvého otce.“

Cassie se nedokázala vyrovnat s představou, že by teď temná duše zkaženého kněze mohla přebývat v těle některého z jejích nejbližších přátel. Dělal se jí z toho tak zle, že se musela odvrátit.

„Musíš to kouzlo najít,“ pokračoval Timothy. „Jeho provedení může být ovšem nebezpečné vzhledem k tomu, že Absolom byl zlý člověk, který by takovýto rituál zaznamenal jen z vlastních nečistých pohnutek. Mohl text upravit a provést v něm jisté změny, které by mohly mít neblahé následky. Ty to kouzlo ale musíš najít, Cassie. Musíš to riziko podstoupit. Nedokážeš si ani představit, jak rychle se zlí duchové zabydlí v tělech tvých přátel a přizpůsobí se modernímu světu. Nezbývá moc času.“

„Co mám vlastně hledat?“ zeptala se Cassie. „Jak zjistím, že jsem našla správný text?“

„Určitě ho do knihy zapsal Absolom,“ odpověděl Timothy, „takže se pokus zjistit, do kterých částí knihy mohl přispět.“ Pak obrátil stránku alba. „Toto je další předek, na kterého by sis měla dát pozor. I tato žena zemřela jako Alice v mladém věku.“

Timothy ukázal Cassie vybledlý černobílý pamflet nebo cosi, co mohl být výstřižek kresby ze starých novin. Papír byl hrozně roztřepený a jeho měkké okraje na omak působily jako plst. Cassie musela hodně namáhat oči, aby rozeznala, co je na obrázku.

Dav ztýraných lidí před nelítostnými soudci.

„Soud s čarodějnicemi,“ vysvětlil jí Timothy.

Text pod obrázkem byl v němčině a sotva čitelný popisek pod ním uváděl rok 1594.

„Beatrix Blaková byla zaživa upálena při trevírském masakru,“ řekl Timothy. „Byla obžalována z provozování magie. Její poslední slova údajně zněla: Nevidíme se naposledy. Takže si můžeš být jistá, že je jedním z duchů, kteří pronikli zpět – a nyní stravuje mysl jednoho z tvých přátel.“

Znovu zavřel album a postrčil ho ke Cassie. „Vezmi si ho domů a prostuduj ho.“

Cassie si položila svazek na kolena.

„Musíš být velice opatrná,“ pokračoval Timothy. „Duchové se tě budou snažit přelstít. Někteří z tvých kamarádů se ti možná budou zdát normální, jako by byli zase v pořádku, ale nenech se ošálit. To, jestli jsou posedlí, nebo ne, zjistíš jediným způsobem – podle bušení srdce. Srdce neumí lhát. Srdce člověka pod vlivem démona bije čtyřikrát rychleji než obvykle. Pamatuj si to.“

„Takže je možné,“ uvažovala Cassie, „že by někteří mohli posedlost překonat sami od sebe.“

„Je to možné, ale nepravděpodobné.“ Timothy smutně nakrčil čelo. „Nepotrvá dlouho, Cassie, a tvoji přátelé budou ztraceni. Pokud se posedlosti nezbaví do nadcházejícího úplňku, nezbaví se jí už nikdy.“

„Nikdy?“ Cassie cítila, jak v obličejí rudne. „Ale úplněk nastane za necelé dva týdny.“

„Řekl jsem, že nezbývá moc času.“

Kámen, který Cassie celou dobu cítila v žaludku, se změnil v pořádný balvan. Tohle byl špatný nápad. Neměla sílu Timothyho dál poslouchat.

„Už musím jít,“ řekla a prudce vstala. „Děkuju vám za pomoc.“

Když se otočila ke dveřím, Timothy ji popadl pevně za zápěstí a stáhl ji nazpět na židli.

„Počkej,“ zarazil ji. „Je tu ještě jedna věc.“

Jeho ruka ke Cassiinu překvapení hřála. Čekala by, že bude chladná jako jeho oči.

„Jsem jen obyčejný člověk,“ pověděl jí Timothy. „Opuštěný bezmocný stařec. Odpusť mi, jestli tě děším.“ A aniž by pustil její zápěstí, dodal: „V tobě ale vidím světlo.“

Jakmile si byl jistý, že Cassie nikam neuteče, postupně uvolnil stisk a s pohledem upřeným do jejích očí dodal: „Tvá vnitřní síla a láska, kterou chováš k přátelům... právě ta láska může být nejmocnějším kouzlem ze všech.“

Cassie si nebyla jistá, co na to říct, nebo jestli mu vůbec odpovídat.

„Rozumíš?“ naléhal Timothy.

„Asi ano.“ Cassie přikývla – nejdřív váhavě, pak o něco sebejistěji. „Ano.“

Timothy obešel stůl a otevřel dveře do haly. „V tom případě potřebuješ už jen štěstí.“

Cassie s albem zastrčeným pod paží vyběhla do hlavního sálu knihovny, i když si vlastně nebyla jistá, proč utíká. Timothy byl podivín, ale nemyslela si, že by jí mohl nějak ublížit. Vlastně jí ho bylo líto.

Když nastoupila k mámě do auta, stále jí ještě v hlavě zněla Timothyho závěrečná slova o tom, že láska je tím nejmocnějším kouzlem, a potají začala vymýšlet plán. Bude se muset vydat do jeskyně za Adamem. Jestli má Timothy s mocí lásky pravdu, možná by se jí podařilo proniknout k Adamovu pravému já. Čí láska by mohla být silnější než ta jejich? A kdo by jí mohl při hledání vymítacího kouzla pomoci víc než Adam?

Ta představa ji uklidnila a v duchu už byla rozhodnutá. Dnes v noci přivede Adama zpátky a společně zachrání ostatní kamarády.

4. kapitola

Přestože byla vlháká noc, v jeskyni ponořené do tmy jako by panoval pronikavý chlad. Cassie se přistihla, jak se zimničně chvěje, když její člun dělilo od pevniny posledních pár stop. Nebyla si jistá, co může od své osamocené výpravy čekat. Představovala si, že ji uvnitř očekává zuřivý dav jejích kamarádů s pěnou u úst, toužících oplatit jí bolest, kterou jim způsobila, když je tam uvěznila.

Nasucho polkla a s očekáváním nejhoršího zvedla vesla. Ulevilo se jí, když u vchodu do jeskyně zahlédla jen jednu osobu. Černý stín vysokého silného těla, které dobře znala. Adam. Seděl poblíž ústí jeskyně s koleny přitisknutými k hrudi a vypadal opuštěně. Ostatní podle všeho spali v jeskyni.

Cassie vytáhla člun na pláž a opatrně, ale s odhodláním se vydala k Adamovi. Při každém obezřetném kroku jí srdce bolestivě zabušilo v hrudi. Krok za krokem došla až k Adamovi – těsně mimo jeho dosah za bariérou jeskyně. Nejdřív nic neříkala, jen se na něj dívala a snažila se ve schránce těla kluka, kterého milovala, najít jeho skutečnou podstatu.

„Cassie,“ promluvil Adam a jeho hlas zněl úplně normálně. Radostně se postavil. „Pozoroval jsem moře a doufal jsem, že se objevíš, a ty jsi přišla.“

Cassie usoudila, že vypadá dobře. Byl trochu špinavý, ale kromě toho na něm nebylo nic nápadně jiného. Ve vlasech mu

v měsíčním světle stále zářily různobarevné pramínky kaštanových vlasů a jeho oči měly obvyklou nádherně modrou barvu. V jejich hlubinách Cassie zachytila zranitelnost, kterou by nikdo nedokázal předstírat.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Už líp, když jsi tu.“ Adam natáhl ruku, ale vchod jeskyně chráněný kouzlem ho zastavil. „Chtěl bych se tě aspoň dotknout,“ řekl zamračeně.

Cassie se měla na pozoru a nepřibližovala se k němu.

„Jak můžu vědět, že jsi to skutečně ty?“ zeptala se. „A ne démon.“

Adam zvedl ruku znovu dlaní vzhůru a natáhl prsty.

„Jsem to já,“ ujistil ji. „Přísahám. Dovol mi ti to dokázat. Podej mi ruku.“

Uzamykací kouzlo, které Cassie seslala na jeskyni, uvěznilo všechny členy spolku uvnitř. Pokud taky vstoupí do jeskyně, nebude se moct dostat zpátky ven. Proč by ale nemohla Adamovi prostě podat ruku, jak prosil?

Dívala se mu do očí a neobjevila v nich ani náznak čehokoli podivného nebo pokřiveného.

„Nemůžu,“ povzdechla si, i když by Adamovým prosbám moc ráda vyhověla.

„Stačí, když se dotkneš konečků mých prstů. Nic ti nehrozí.“ Adam strčil prsty do neviditelné hranice jeskyně a kouzlo mu zasyčelo na kůži. „Vidíš? Nedostanu se skrz.“

Cassie si musela přiznat, že touží po Adamově dotyku, i když byl posedlý. Bylo by hezké cítit jeho blízkost třeba jen na vteřinu a pak stačí ruku odtáhnout.

„Naše pouto překoná všechno,“ prohlásil Adam. „Nezlomí ho ani démon.“ Znovu natáhl prsty ke Cassie. „Věř mi.“

Jenom na vteřinku, předsevzala si Cassie, když pomalu

zvedla ruku. Nic víc nehodlala dovolit. Pozvedla svoje prsty k Adamovým přesně na hranici mezi nitrem jeskyně a otevřeným prostorem.

V tu chvíli jako by jejím tělem projel elektrický výboj, který v ní zažehl jiskry, a ty jí prolétly od konečků prstů dolů po páteři až do nohou. Cítila mravenčení na kůži a připomnělo jí to chvíli, kdy provedla své první kouzlo.

Podívala se na místo mezi svou rukou a Adamovou dlaní, kde se objevila stříbrná vibrující nit, která se ovíjela kolem nich a spojila jejich ruce a těla zářivým poutem.

Žádný další důkaz nebyl zapotřebí. Tohle byl Adam, kterého znala. S jistotou poznala, že je tu skutečně s ní. Nit, která k sobě poutala jejich srdce a přitahovala je k sobě, nelhala. *Nemohla* lhát.

Adam se nepokusil chytit ji za zápěstí ani ji k sobě přitáhnout. Nezkusil žádný úskok, kterým by ji mohl přemocit, kdyby byl ovládaný zlým duchem. Jen si užíval to, jak se špičky jejich prstů setkaly a stříbrná nit posílila jejich pouto.

Cassie si vzpomněla na Timothyho slova – láska je mocnější než všechna kouzla. A právě to teď cítila. Žilami jí proudila láska. Adamova láska k ní byla tak silná, že mu pomohla porazit démona, který se snažil zmocnit jeho těla.

„Chci tě obejmout,“ vydechl Adam. „Potřebuju tě obejmout.“

Cassie stáhla ruku a nechala ji klesnout k boku. „Ale když tě pustím ven, dostanou se na svobodu i ostatní.“

„Společně je dokážem zadržet, Cassie. Nechci si představovat, co se mnou udělají, když tady zůstanu a oni odhalí, že nejsem jedním z nich. Proč myslíš, že jsem seděl tady co nejdál od ostatních?“

To Cassie nenapadlo. Adam by mohl být v nebezpečí, pokud ho tu nechá další noc. Nikdy by si neodpustila, kdyby se mu něco stalo.